

ИЗМАШТАНЕ

ПРИЧЕ

III/4

ЧАРОВНЕ БОЈИЦЕ

Када сам била мала волела сам да сликам, па ми је мама увек куповала разне бојице.

Једном је узела неке црвене оловке и бојице које су се звале „Чаробне бојице”. Мама ми је рекла да су то добре боје и да су можда стварно чаробне. Тако је и било. Када сам први пут нешто нацртала њима, слика је почела да се креће. Веровали или не могла сам да уђем у слику и ида радим све што пожелим. Почела сам пуно тога да цртам тим бојама. Једном сам случајно ушарала руку и уместо мрље створила се дивна хаљина. Била је чаробна, шта год сам пожелела то би ми се и остварило. Пожелела сам да полетим, али прво сам требала да нацртам крила и одело за виле. То сам и урадила. Дуго сам се играла, а сати супротицали као да их вода носила. Већ сутрадан сам нацртала нову слику, али овог пута то је било „Царство слободе“. Тамо су сви имали слободу да раде шта воле. Отишла сам тамо и на том месту су биле мале животиње, јако фини људи и све најлепше што можеш да замислиш. Остала сам да живим тамо, а бојице стоје на истом месту где су биле и када сам отишла.

Ето легенде о чаробним бојицама, оне ће стајати тамо где су остале и нико их никада неће наћи.

Петра Миладиновић

ČAROBNI ŠTAPIĆ

Jedne noći, dok sam spavala ,iz sna me probudila mala vila plave kose i plavih krupnih očiju,držeći u ruci neki štapić. Nežnim glasom mi je rekla da je štapić poseban,čaroban i da je to njen poklon.

Kada sam se ujutru probudila uzela sam čarobni štap i isprobala njegove moći. Poželela sam da moji vojnici više ne budu zeleni,već crvene boje. Rekoh to naglas i dodirnuh štapićem vojnike. Srce mi je zaigralo kada su svi do jednog postali crveni. Brzo sam otišla u dnevnu sobu i poželela da moj stari nameštaj postane nov,lepih,živih boja. Dodirivala sam krevete,fotelje,stare zidove,a čarobni štapić je činio čuda. Vrišteći,istrčala sam napolje da bih našla Džonija,starog kucu lutalicu,dečjeg psa,kog svi poznajui i rado se igraju sa njim. Svaki put kada ga vidim izgleda sve starije,sporo hoda ponekada čak jedva ustane i drhti stojeći na svojim nogama. Dodirnuh ga štapićem i on postade onaj stari,mladi pas,zategnutog tela,vedar i pokretan. Poče da skače na mene,da mi liže obraz,grize nogavicu i trči levo - desno. Uživala sam gledajući ga.

Zahvaljujući mom čarobnom štapiću sve ružno je postajalo sjajno.

Jovana Popović

ЧУДНИ ДОГАЂАЈ

Једног хладног, снежног дана изашао сам напоље. Снега је било пуно па сам одлучио да правим Снешка Белића.

Моји другови, који су дошли до мене, звали су ме да се играмо. Брзо сам завршио Снешка и отишао са њима. После неког времена вратио сам се на место где сам га направио, али њега није било. Зачудио сам се јер сам видео како се креће. Када ме је угледао пришао ми је и питао како се зovem. Збуњено сам одговорио Алекса. Узео је у шаку снега, направио грудву и бацио према мени. Нисам знао шта то ради. Са следећом грудвом ме је погодио у раме. Прихватио сам изазов и почео да се грудвам са њим, али сам га одмах погодио у нос. Пришао сам и извинуо му се. Наставили смо да се играмо других игара. Санкали смо се и клизали цело по подне. Одавно је пао мрак када сам кренуо кући, а Снешко је остао усамљен у парку.

Следећег јутра га није било. Био сам тужан што га нема. Да ли сам то саљао или се стварно десило ни дан данас не знам.

АЛЕКСА ПЕШИЋ

ДЕСЕТ ГУСАРА И ЈА

Једне ноћи легао сам у кревет. Заспао сам и кренуо да сањам како сам заробљеник 10 гусара. Гусари су били ружни, смотани и не тако паметни. Њихов капетан једнооки Џек је возио прљав брод . Служио га је његов слуга Смит.

Док сам гледао шта гусари раде нон – стоп сам покушавао да одвежем канап. Не тако паметни гусари нису знали шта радим па су одсекли канап и био сам на слободи. Извадио сам мали оштри ножић. Напао сам их. Десет гусара се препаде и брзо се окренуше са својим великим оштрим мачевима. Све сам их победио сем једнооког Џека. Он ме нападе и падох на палубу. Замахнуо је веома брзо својим великим мачем, а ја сам брзо скочио на другу страну. Кад сам му оборио мач, кренули смо да се рвемо. Помислио сам на тренутак да је он најјачи човек на свету и да ће ме савладати. Одједном, један смотани гусар се нашао поред нас. Уместо мене јако је ударио Џека. Једноки је одлетео преко палубе у океан.

Постао сам нови капетан брода са само једном жељом да што пре дођем кући.

Сергеј Иванчевић

МАГИЧНА ЖАБА

Постоје велике и мале жабе.Оне се налазе на локвању,накопну и др. А сад ћу вам испричати причу о њима.

Када сам устао из кревета чуо сам неко крекетање.Уплашио сам се!Тада сам устао и погледао кроз прозор.Тамо је била жаба.Обукао сам се и сишао сам доле.Видео сам да то није обична жабанего жаба крастача.Питао сам је како се зове.Мислио сам да ми нећеодговорити,а одговорила ми је : "Ја се зовем Гмиза." Пре него што сам отишао кући рекао сам јој да ме сачека да јој донесем храну.После десет минута сишао сам доле.Жабе крастаче није било.Кренуо сам да је тражим.Пролазили су дани, месеци, године,а ја је још нисам нашао.Ишао сам преко седам мора,преко седам гора и наизад сам стигао до шуме.Видео сам разне животиње лава,тигра,леопарда,мајмуна и др.Тада сам видео мочвару,тамо су били локвањи,а тамо је била и жаба.Скакала је са једног локвања на други.Пратио сам је!Трчаосам али је нисам могао стићи.Лутао сам и лутао док нисам наишаона неки пањ.Сео сам да се одморим.После пар минута жаба је престала да бежи. Ставио сам храну што сам донео из куће на локвањ.Жаба је дошла.Тада сам је ухватио и кренули смо кући.

Када смо стигли кући певали смо песму:"Крајеви се потроше,почеци увек трају,почетак ето шта је на крају."

Вук Пејић

MOJ DRUG SNEŠKO BELIĆ

Jednog zimskog dana kada je napadao dubok sneg napravio sam svog Sneška Belića. Bio sam neizmerno srećan i radostan i ponosan na svoje delo. Gledao sam ga i razmišljao kako bi bilo lepo da Sneško oživi i da mogu s njim da razgovaram. Primetio sam da sam zaboravio da mu stavim nos odnosno šargarepu. Otišao sam kući, uzeo šargarepu, vratio se i stavio Snešku nos. On je odjednom oživeo. Počeo da trepće i da govori. Pomerao je i ruke. Bio sam mnogo srećan i uzbuđen zbog toga što se dogodilo. Pitao sam ga da li želi da mi bude prijatelj. Rekao je da želi i od tada se nismo razdvajali cele zime. Igrali smo se, grudvali i sankali. Kada je došlo proleće, sneg se otopio , a Sneško se sa mnom pozdravio i rekao mi da se vraća sledeće zime i da će svojim drugarima pričati o prijateljstvu sa mnom. Nisam bio tužan jer sam znao da će se sigurno vratiti sledeće godine.

Dimitrije Koković

MOJ SUSRET SA ĐOKOVIĆEM

Juče, oko pola tri popodne, zazvonio mi je telefon. Bio je to Novak Đoković, najbolji teniser sveta. Čuo je da dobro igram tenis, pa mi je predložio da odigramo jedan meč. Naravno, pristao sam. Dogovorili smo se da igramo sledećeg dana. Od uzbuđenja nisam mogao da zaspim.

Počinje meč. Nole uzima prva dva gema, ali tada posustaje. Ja to koristim i izjednačavam rezultat. Ipak, on dobija prvi set sa šest prema tri. U drugom setu Nole je poveo sa ubedljivih četiri-jedan, ali ja sam se povratio i, nakon velike borbe, uspeo da uzmem drugi set. Počeo je i treći, odlučujući set. Polako, gem po gem, stigli smo i do taj-brejka. Poveo sam sa tri prema nula, ali je Nole smanjio na tri-dva. Opet sam povećao prednost, osvojivši naredna dva poena. Od tog trenutka, borba se zaoštrila. Došao sam do meč lopte, ali ju je Novak spasao. Meč se nastavio. Obojica smo pružili svoj maksimum, ne bi li došli do pobede. Pri rezultatu devet-devet, usledila je treća promena strana. To je i publiku diglo na noge. Naredni poen sam osvojio i došao do druge meč-lopte. Uspeo sam da je iskoristim i da pobedim.

Novak mi je čestitao i rekao da sjano igram tenis. To je bio najsrećniji dan u mom životu.

IVAN MARKOVIĆ

МОЈА ИЗМАШТАНА ПРИЧА

Када сам усамљена или ми је досадно често завирих у свој скривени кутак маште. У њему је закључано царство мојих снова, а кључеве имам само ја.

Једног јутра устадох из кревета раније него иначе. Напоњу је био леп и сунчан дан. Отворила сам прозор и сунце обасја собу својим топлим зрацима. Одједном, чух лаган трепет крила. У моју собу улете прекрасна, мала вила. „Здраво!“ - поздравила ме је својим пискутавим гласом. Узвратих јој поздрав. „Ко си ти?“ – упитах је изненађено. „Ја сам Алексија, Вила из долине. Бринем се о ливадама и долинама и наводим цвеће да развије и расте.“ Објаснила ми је да је невидљива свилена мрежа исплетена од духова Виле сенки, повезује са мном, њеном пријатељицом, а у томе јој помаже Зачарана шнала. По Алексијином упутству закачих један крај Невидљиве свиле за Зачарану шналу и ставих је у косу. Други крај закачих за вилу. Одједном постадох лака као перо и полетех са својом пријатељицом. Високо изнад паперјастих облака, стигосмо у прекрасну долину у којој је живела Алексија. Све је било дивно: разнобојно цвеће, птице које цвркућу и пчеле које скупљају мед. Полетесмо даље, до дивног кристалног плавог језера на чијој обали је седела Ева, језерска вила. Све три полетесмо до Дарије, зелене шумске виле. Лагано се спуштао мрак и дошло је време да пођем кући. Виле ме дариваше: Алексија прекрасним цвећем и медом из своје долине, Ева бистром водом из свог језера, а Дарија садницом дрвета из своје шуме. Биле су веома тужне што одлазим, а ја сам обећала својим треперавим пријатељицама да ћемо се ускоро видети, да ћу водити рачуна о природи, да ћу учити и трудити се да будем креативна. Лагано сам слетела на прозор своје собе, нечујно ушла и одмах заспала.

Када сам на крилима маште из стварног света у коме живим одлутам у неки нестварни, чаробни свет, увек се осећам лепо и срећна сам. Волела бих да део моје маште постане стварност, јер моја машта може свашта и у нјој никада није досадно.

Антонија Настић

NEOBIČAN UKRAS ZA JELKU

Bila je zimska noć kada sam odlučila da se prošetam ulicama grada. Do Nove godine ostalo je još nekoliko dana. Želela sam da uživam u preprazničnoj noći, sama, bez roditelja. Kada sam bila sigurna da su zaspali, obukla sam se i iskrala se iz kuće.

Ulice su bile pune dece i ako je bilo prilično kasno. Svi su razgovarali i družili se kao da se odavno znaju. Odraslih nije bilo. Osećala sam se čarobno jer sam odjednom imala toliko prijatelja. Šetala sam se ulicama u kojima do sada nisam bila i uživala u poklonima koje su mi novi drugari nesebično davali. Iz jedne male ulice prišla mi je devojčica mojih godina u siromašnoj odeći. Bila je lepa ali stvari na njoj bile su jako stare. Pružila je ruku i poklonila mi mali drveni ukras za jelku u obliku pahulje. Bilo mi je neprijatno jer nisam imala nista više kod sebe kako bih joj poklonila. „Ne brini za poklon, ja već imam sve što mi treba“, rekla je devojčica kao da mi je pročitala misli. „Uzmi ovaj mali poklon, odnesi ga kući i okiti sa njim jelku, tada će ti se ispuniti jedna želja“. Devojčica je tada nestala ali sam upamtila njeno lice i njene oči. Kada sam došla kući dodala sam skroman ali za mene jako vredan i neobično lep ukras na svoju novogodišnju jelku. Sledećeg jutra sam se probudila i zatekla pod jelkom knjigu o vilama koju sam dugo želela. Bilo je to jutro prvog dana Nove godine a moja noćna šetnja samo san novogodišnje noći.

Uveče smo tata i ja odlučili da malo prošetamo. Padao je sneg i bilo je hladno. Ulice su bile okićene i ljudi su bili srećni. Na ulazu jedne zgrade videla sam devojčicu sa poznatim očima. Bila je tužna, sama i u staroj odeći. Prišla sam joj i poklonila svoj šal. Bilo joj je neprijatno a ja sam samo rekla: „Ne brini, ovo je moj mali poklon tebi“. Devojčica se tada nasmejala i odmah ogrnula šal. Dugo ću se sećati svog sna i te Nove godine.

Milena Rosić

OSTRVO MAŠTE

Sunčevi zraci su provirili kroz prozor moje sobe i obasjali mi lice. Nisam ni otvorila oči kada sam čula šum talasa mora. Sva u čudu pogledala sam oko sebe. Pa ja nisam u svojoj sobi.

Bila sam na palubi brodića sa velikim belim jedrima, dok nas je povetarac vodio u nepoznatom pravcu. Veliki beli galebovi su me pozdravljali svojim krilima i poželeli lep dan. Delfini su izvodili svoj srećni ples. Isplivali i ponovo uplivali u svetlucavo more. Veselo su se igrali i mamili da im se pridružim.

Tek sam osetila glad, a oko mene su se pojavili patuljci sa činijama punim ukusne hrane: voća, povrća, slatkiša... I kao u nekoj bajci ja sam bila njihova Snežana.

Brodić se zaustavio i ja sam ugledala prelepo ostrvo sa kokosovim palmama oko male kućice prekrivene raznobojnim cvećem, čiji se divan miris širio na sve strane. Krenula sam ka kućici, a vrata su se sama otvorila. Začula se muzika i veseli žagor dece. Unutra je bilo puno razdragane dece koja su se igrala, veselila... Videla sam im sreću na licima. Sva ushićena utrčala sam u kućicu. Tog trenutka sam sve zaboravila... Postojao je samo mali brodić, prelepo ostrvo, cvetna kućica, puno vesele dece i ja sa njima. Igrali smo se do kasno u noć, a onda smo sa osmehom na licu, već jako umorni od igre, zaspali...

Sunčevi zraci su provirili kroz prozor moje sobe i obasjali mi lice. Otvorila sam oči i ugledala mamino nasmevano lice: "Tara, budi se, jutro je."

Tara Ostojić

SNEŠKO

Sneg je padao i preko noci je sve bilo belo.Pahulje su bile krupne I sjajne.Deca su bila srećna I vesela.

Moji drugari I ja smo hteli da napravimo Sneska Belica.Pripremili smo sangarepu za nos,lonac na glavu,metle za ruke I kamencice za usta.Pravili smo velike grudve za telo I jednu manju za glavu.Vrlo brzo je Snesko bio gotov.Posle smo krenuli na brdo da se sankamo.Culi smo nepoznati glas da nas doziva.Okrenuli smo se I ugledali Sneska kako nas doziva.Rekao je-Cekaitehocu I ja da se sankam.Bili smo I srećni I zbunjeni sto imamo novog neobicnog drugara.Snesko je seo sa mnom u sanke.Zajedno smo se spustali I uzivali.Doslo je vreme da idemo kuci.Snesko se rastuzio jer on nije imao kucu.Dogovor je pao da mu napravimo iglo.Svi smo nasli male komadice leda.Stavili smo ih na gomilu I iglo se od jednom stvori.Snesko je bio veoma srećan sto ima svoj dom.Iglo je bio veoma velik da svi stanemo.Pozvao nas je u iglo na ledeni caj.Prolazili su dani u zajednickim igrama I ragosti.Jednog jutra sam pogledao kroz prozor I video da se sav sneg otopio.Pozvao sam sve da vidimo sta se desava sa Sneskom.Svi smo se nasli na brdu I ugledali smo otopljen iglo I Snesko s njim.Svi smo bili tuzni,ali sam im rekao da ce se on vratiti na zimu.

Prijateljstvo moze biti vecno.

Dušan Trajković

SVADJA BOGOVA

Zovem se Helas.Bog sam oblaka.Sada cu vam ispricati svadju izmedju Zevsa i mene.Zevs je bog munja.Svadjali smo se zbog toga sto je on stalno bacao munje iz mojih oblaka.Dugo nije padala kisa i trava je bila suva.Izabrao sam jedan dan da pustam kisu,da bi biljke mogle da rastu.Zevsu je tog dana bilo dosadno i zabavljao se tako sto je bacao munje iz mojih oblaka.Mene je to ljutilo.Rekao sam mu da, ako ne prestane, necu vise stvarati oblake.Poslusao me je i pomirili smo se.Zalio sam biljke, pa sam mu davao d abaca munje iz mojih oblaka.Zauvek smo ostali najbolji prijatelji.

Boris Starčević III/4

МОЈА ИЗМИШЉЕНА ПРИЧА „ВИЛА ЛАНА“

Вукашин је ноћас чуо необичну буку и тргнуо се из сна. Био је мрак дечак је одједном осетио страшну усамљеност. Почео је из све снаге да дозива, „Мамааа!“ У том трену појавила се једна лепа девојка дуге плаве косе, обасјана благом светлошћу. „Не боји се мали Вукашине, ја сам Лана, вила снова. Вратићу ти сан. Опusti се!“ Вукашин се насмешио и док је Лана посипала његов кревет вилинским прахом, он је смирено склопио очи и утонуо у сан. Када је мама ушла у собу, видеља је да Вукашин мирно спава. „Сигурно је нешто ружно сањао!“ Прошаптала је пре него што је затворила врата. „Лаку ноћ мали мој дечаче!“

Вила Лана је срећна што је завршила свој посао. Кренула је код другог детета да га усрећи.

Лана Пантелић

ТАЈАНСТВЕНИ СТВОР ЦУНГЛЕ

Била сам на путу до џунгле и једва чекала да угледам тај нови свет.Често сам пожелела да је истражим, и ево ме, коначно сам кренула у ту авантуру.

Дуго сам шетала.Ноге су ме страшно болеле.Срећом,брзо сам пронашла место где ћу поставити свој камп.Отишла сам по дрва,упалила ватру и испекла кукуруз.Само што сам пошла у шатор,видела сам неко чудно створење које је вирило иза жбуна. Потрчала сам да видим шта је,али тај створ је убрзо нестао.Целу ноћ нисам могла да спавам јер сам размишљала о чудесној животињи.Сутрадан ујутру сам рано устала и кренула у потрагу.

Пробијала сам се кроз џунглу,прескочила живи песак,али тек на крају пута чекало ме је изненађење.Био је то тајанствени створ кога још нико није видео. Глава мајмуна,тело човека а ноге тигра.Умивао се на извору.То је било нешто најчудније што сам икада видела.Скочила сам и ухватила га у своју замку,али када сам видела колико је тужан,брзо сам га ослободила.Само ме је захвално погледао и заувек нестао у даљини.Био је тако тајанствен и зато сам га назвала Тајанствени створ џунгле.

И сада,понекад одем у џунглу, не би ли га поново видела.Некада ми се учини да ме посматра кроз високо и густо растиње.Знам да је срећан и да ужива у својој слободи.И ја сам срећна што сам га ослободила.

Мина Смољановић

САН ЗИМСКЕ НОЋИ

Једне зимске ноћи дуго сам чекала Деда Мраза задивљено гледајући у Новогодишњу јелку. Ове године обичне украсе заменили смо чоколадицама, чоладаним бомбоницама, бомбонама и другим слаткишима. Шарене лампице сијале су попут звезда на небу. Из кухиње се ширио опојни мирис ванилица.

На трен је нестало струје и осетио се благи земљотрес. Лагану музику заменио је фијук хладног ветра и звона ужурбаних санки Деда Мраза. Ушао је кроз димњак право у наш стан. Из вреће пуне поклона искочила су два жива зечића, розе крзна са свиленим машнама око врата. Били су намењени мени јер сам их тако силно желела. Грлила сам деда мраза и плакала од среће. Моју сестру Лану обрадовао је омиљеном лутком. Поклон за брата Луку ставили смо испод јелке јер је малиша рано заспао. Играли смо друштвене игре и сладили се слаткишима са јелке чекајући да се Лука пробуди. Из његовог поклона почели су да излазе живи диносауруси из доба мезозоика. Изгледали су застрашујуће. Газили су и јели све пред собом.

Тргнух се од страха и пробудих из дубоког сна. Диносауруса је било, али само плишаних. На ногама угледах нове папуче у облику розе зечева. Био је то омиљени поклон за Нову годину. Деда Мраз наравно не постоји, обрадовали су ме мама и тата.

Елена Ескић

ПРИЧА О УСПЕШНОМ ДЕЧАКУ

Данас је 18. децембар 2031. године. Нова година куца на врата. Враћају се слике детињства, навиру сећања...

Радим у New York-у где је главно представништво фирме „Technology city“. Живим свуда по свету, али највише волим када сам у Србији из које потичем. То је некада била сиромашна земља, а данас, захваљујући мом раду, људи тамо живе много боље.

Имам 22 године и толико много иза себе...

Под мојим окриљем се налазе све остале компаније света које се баве рачунарима, телефонима, таблетима и савременом техником. Све оне морају добити моје одобрење да би изашле са својим производима на тржиште. Како бих вам рекао- главни над главнима- тај сам!

Запослио сам у својој фирми другаре са којима сам одрастао- Симона Рачуница ми води посао у Србији, Димитрије Коковић ми је ПР менаџер, Маша Перепелиуц ради дизајн, а Иван Марковић је мој заменик.

Обожавам кошарку, Бразил, али овако послујући све мање имам времена за уживање.

Као мали живео сам на Новом Београду, где сам се и школовао. Учитељица ми је била заљубљеник у технику, а и мама. Терорисале су ме обе са математиком, коју нисам волео. За дивно чудо- заволех је! По завршетку основне школе, завршио сам математичку гимназију, а затим и ПМФ који сам завршио пре сваког рока, јединствен сам случај у мојој земљи.

Професор са мог факултета је радио и у иностранству. Од њега сам добио све похвале и препоруке за даље. Брзином светлости сам напредовао у овом пословном свету.

Не знам шта бих себи више пожелео. Испунио сам своје дечачке жеље, али....

Нисам се уобразио. И даље са својим другарима из школе и краја играм кошарку. Обилазим учитељицу и дивим јој се како се бори са данашњим генерацијама. Одлазим са баком и мамом у шетњу по Сави. Говорим клинцима из мог краја да богатство јесте знање, рад на себи, пријатељи. То је оно што сам понео из моје куће и чему су ме учили. Све остало је заменљиво...променљиво, а један обичан дечак је постао успешан човек.

БОЖИДАР ЛИПОВАЦ

ИЗМИШЉЕНА ПРИЧА О ТОБОГАНУ

Постоје мали тобогани. Они се налазе у дечијим парковима. Постоје они велики који се налазе у забавним парковима. Ја ћу вам сада испричати о мом тобогану.

Када се рано будим пред полазак у школу, тешко ми је да устанем из кревета. Док сам се разбуђивао синула ми је једна идеја. Помислио сам како би било дивно да постоји тобоган од мог прозора до школског дворишта. Почео сам да смишљаам план како то да остварим. Много ме мучила та замисо и никако нисам могао да се сетим од чега да га направим. Сав разочаран погледао сам кроз прозор. Како је у измишљеним причама све могуће, десило се нешто невероватно. Тобоган је почео сам од себе да се прави. Нисам могао да верујем шта се преда мном дешава. Обукао сам се, узео ранац и кренуо да се спиштам низ тобоган у школу. Претпостављате да сам у вожњи наравно уживао. Објаснио сам друговима шта се догодило. Позвао сам их да се сви спуштамо заједно низ тобоган. Следећег јутра стан ми је био пун другара који су се срећно спуштали до школе.

Од тада много се лакше и срећније будим јер једва чекам да кренем у школу. И мама је много срећна јер не мора више да ме вози.

Никша Вранеш

МОЈА ИЗМАШТАНА ПРИЧА

Једном сам се пробудила и кроз прозор видела да је пао снег толико висок да би се и најдубље чизме препуниле њиме када би неко закорачио. Проблем је био у томе што превозна средства нису могла ићи по таквом времену. И онда сам се досетила: купићу зоолошки врт пун белих медведа и пингвина. Али сам размишљала и како ћу кад буде лето и буде вруће брзо отићи по сладолед. Смислила сам: купићу камилу и слона, не, купићу све животиње које постоје. Брзо сам се обукла и кренула да купим зоолошки врт. Пазарила сам га по сниженој цени. Свакога дана набављала сам разне животиње за различите потребе. Када сам имала све животиње које постоје на свету размишљала сам о диносаурусима и животињама из леденог доба, али и њих сам брзо набавила у џунглама Амазоније. Тада сам почела да тражим змије, паукове и разне бубе јер су ми само оне недостајале. Сигурно се питате како сам ухватила змије отровнице и отровне паукове. Гађала сам их стрелицама за успављивање. И тада су сви долазили у мој зоолошки врт. А тај зоолошки врт имао је посебна правила. Најважније правило је било да се дресиране животиње нису смеле дирати, а оне које нису биле дресиране су се смеле дирати. У тај зоолошки врт могли су да улазе само храбри зато што су лавови били пуштени. Цврчке није било дозвољено пипати због тога што су их болеле ноге од силног вежбања. Делфини су се могли јахати. Ако је неко желео да види шта се налази испод земље морао је пратити водиче кртице. Када су се рађали младунци било је допуштено да се уђе у тај кавез и да се гледа. Свакога дана милиони посетилаца обилазили су све животиње, од прве до последње. После неког времена животињама и мени је све то досадило. Пустила сам животиње на слободу. Шта сам урадила са новцем који сам зарадила и у коју сам се нову авантуру упустила причаћу вам други пут.

Маша Перепелиуц

Чаробни ћилим и жаба која вришти

Једном давно у Индији, у граду Тамари, деца су пронашла ћилим. Ћилим је био шарен. И могао је да лети. Али деца то нису то знала.

Ускоро је ћилим одлетео и отишао у највећу џунглу Идије. Тамо су га нашле животиње. Тигар, њихов краљ, је стално зановетао и говорио: „То је нека птица која је прелетала преко наше тропске шуме испустила разнобојни пешкир“. Носоња, мајмун са дугачким носем, је рекао да је то џиновска марамича за нос. Орангутан је тврдио да је то нека врста палачинке од воћа. Беба пауна је, са бебом панде, очекивала да сви признају да је то летећи ћилим, али нису. Остали су им се смејали и говорили им да су они мали и да не знају ништа. Летећа жаба, која је до тад стајала на највишој грани дрвета у тој џунгли, раширила је своје дуге прсте срасле танким кожицама и спустила се као падобран на ћилим. Сви су почели да вичу и терају је, али она је стајала мирно. Ћилим се лагано уздигао и полетео. Животиње су отворених уста престрављено гледале тај приказ.

Деца више нису имала наду да ће пронаћи ћилим у граду, па су кренула до џунгле да га тамо потраже. И где чуда, ћилим је одједном искочио из лишћа са жабом која је уплашено викала. Малишани су зграбили ћилим и скинули жабу која је и даље несносно урликала. Скочили су на ћилим и одвезли се до града. Припитомили су ћилим и основали фирму под називом: „ЛЕТЕЋИ ЋИЛИМ & ЖАБА КОЈА ВРИШТИ“. Изнајмљивали су ћилим радозналим туристима. Возили су их изнад џунгле. Сваки пут када су пролазили, животиње су биле зачуђене овим необичним приказом. Жаба која вришти је добила посао разглашивача и реклмера. Фирма је пословала врло успешно. Зарадили су пуно пара и уложили их у заштиту животиња из џунгле. Наравно, купили су нешто и за себе: гомиле шећерне вуне, жвака, чоколадних колача са ђумбиром, огромних десетоспратних торти од јагода, воћних палачинки и мноштво других посланица које деца обожавају.

Маша Перепелиуц